

EIOPA-BoS-14/180 FI

Ohjeet sisäisten mallien käytöstä

Johdanto

- 1.1. EIOPA antaa 24. marraskuuta 2010 annetun asetuksen (EU) N:o 1094/2010 (jäljempänä 'EIOPA-asetus')¹ 16 artiklan nojalla valvontaviranomaisille sekä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksille ohjeet sisäisten mallien käytöstä vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 25. marraskuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY (Solvenssi II -direktiivi)², erityisesti sen 112, 113, 115, 116 ja 120–126 ja 231 artiklan soveltamiseksi, sellaisina kuin kyseisiä artikloja on täydennetty komission delegoidun asetuksen 2015/35³ I osaston VI luvussa ja II osaston II luvussa. Näissä ohjeissa otetaan huomioon myös EIOPAn tekniset täytäntöönpanostandardit sisäisten mallien hyväksymisprosesseista sekä tekniset täytäntöönpanostandardit ryhmän sisäisiä malleja koskevan yhteisen päätöksen tekemisen prosessista.⁴
- 1.2. Sisäisten mallien käyttöä koskevien EIOPAn ohjeiden tarkoituksena on antaa ohjeistusta siitä, mitä valvontaviranomaisten ja vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tulisi ottaa huomioon, jotta valvontaviranomaiset voisivat hyväksyä ja vastedeskin sallia sisäisen mallin käytön vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaan ja jotta vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset voisivat käyttää sisäistä mallia vakavaraisuuspääomavaatimustensa laskentaan Solvenssi II -direktiivissä ja sitä täsmentävässä komission delegoidun asetuksessa 2015/35 asetettujen vaatimusten mukaisesti.
- 1.3. Ohjeiden tarkoituksena on myös lisätä yhdenmukaisuutta sisäisten mallien arviointia koskevissa valvontakäytännöissä. Ryhmän sisäisten mallien tapauksessa valvontaviranomaisten ja erityisesti osallistuvien valvontaviranomaisten tulisi viestiä keskenään riittävästi kollegioissa.
- 1.4. Ohjeet osoitetaan valvontaviranomaisille Solvenssi II -direktiivin nojalla.
- 1.5. Ellei erikseen muuta mainita, kaikki ohjeet koskevat sisäisten mallien käyttöä seuraavissa tapauksissa:
 - kokonainen tai osittainen sisäinen malli, jonka käyttämisestä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskennassa on valmisteilla päätös tai jota jo käytetään tällaisessa laskennassa;
 - jäljempänä määritelty kokonainen tai osittainen ryhmän sisäinen malli, jonka käyttämisestä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskennassa on valmisteilla päätös tai jota jo käytetään tällaisessa laskennassa.

¹ EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48–83.

² EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1–155.

³ EUVL L 12, 17.01.2015, s. 1–797.

⁴ <https://eiopa.europa.eu/Pages/Supervision/Insurance/draft-implementing-technical-standards-on-the-supervisory-approval-processes-for-solvency-ii.aspx>

1.6. Nämä ohjeet tulevat voimaan 1. huhtikuuta 2015.

1.7. Näissä ohjeissa käytetään seuraavia määritelmiä:

- *”Ryhmän (tai ryhmien) sisäinen malli (sisäiset mallit)”* tarkoittaa sekä sisäistä mallia, jonka käyttöön haetaan lupaa ainoastaan ryhmän konsolidoidun vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemiseksi (Solvenssi II -direktiivin 230 artiklan mukaisesti), että sisäistä mallia, jonka käyttöön haetaan lupaa sekä ryhmän konsolidoidun vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemiseksi että lisäksi vähintään yhden sellaisen ryhmään liittyvän vakuutusyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemiseksi, johon sovelletaan kyseistä ryhmän konsolidoidun vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemiseksi käytettävää sisäistä mallia (mallia kutsutaan näissä ohjeissa Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisesti ryhmän sisäiseksi malliksi).
- Käsite *”ennustetun todennäköisyysjakauman kattavuus”* määritetään pääasiassa kaksiulotteisesti: yrityksen tietämyksen laajuus riskiprofiilista, joka perustuu tapahtumien ennustettuun todennäköisyysjakaumaan, sekä valitun laskentamenetelmän kyky muuntaa tämä tieto rahallisten arvojen jakaumaksi, joka liittyy oman perusvarallisuuden muutoksiin. Kattavuuden käsitteen ei tulisi rajoittaa ennustetun todennäköisyysjakauman esityksen hienojakoisuuteen, koska jatkuvan funktion muodossa olevassa ennusteessakin kattavuus voi olla vähäinen.
- *”Viiteriskimitan”* tulisi katsoa tarkoittavan oman perusvarallisuuden value-at-risk-arvoa, joka on laskettu 99,5 prosentin todennäköisyydellä yhden vuoden ajanjaksolle Solvenssi II -direktiivin 101 artiklan 3 kohdan mukaisesti.
- *”Analyyttisten suljettujen kaavojen”* tulisi katsoa tarkoittavan matemaattisia kaavoja, jotka liittyvät yrityksen valitseman riskimitan suoraan edellä määriteltyyn viiteriskimitaan.
- Ilmaisun *” $t=0$ ”* tulisi katsoa tarkoittavan päivämäärää, jona yritys laskee vakavaraisuuspääomavaatimuksen sisäisellä mallillaan.
- Ilmaisun *” $t=1$ ”* tulisi katsoa tarkoittavan ajankohtaa, jolloin on kulunut yksi vuosi siitä päivämäärästä, jona yritys on laskenut vakavaraisuuspääomavaatimuksen sisäisellä mallillaan.

Luku 1: Soveltaminen

Ohje 1 – Ennakkoarviointi

1.8. Valvontaviranomaisten tulisi harkita ennakkoarviointiprosessin käyttöönottoa, jotta ne voisivat muodostaa käsityksen siitä, kuinka hyvin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrittäjä on valmistautunut toimittamaan hakemuksen sisäisen mallin käytöstä Solvenssi II -direktiivin mukaisen vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaan ja täyttämään Solvenssi II -direktiivissä säädetyt sisäisiä malleja koskevat vaatimukset.

Ohje 2 – Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisten ryhmän sisäisten mallien käyttöä koskevassa hakemuksessa toimitettavat tiedot

1.9. Hakiessaan lupaa käyttää Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaista ryhmän sisäistä mallia hakijan tulisi sisällyttää hakemukseen kustakin sidosyrityksestä, joka hakee lupaa saada käyttää ryhmän sisäistä mallia vakavaraisuuspääomavaatimuksensa laskentaan, sisäisten mallien hyväksymisprosessia koskevien EIOPAn teknisten täytäntöönpanostandardien 2 artiklassa luetellut tiedot, jotka koskevat juuri kyseistä sidosyritystä, paitsi jos tällaiset tiedot sisältyvät jo osakasyrityksenä olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen toimittamiin asiakirjoihin.

1.10. Hakijan tulisi myös selvittää kunkin sidosyrityksen osalta, joka sisältyy hakemukseen ryhmän sisäisen mallin käyttämisestä vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaan, missä määrin jokin toinen ryhmään kuuluva sidosyrittäjä kehittää, toteuttaa tai validoi niitä ryhmän sisäisen mallin osia, joita tarvitaan edellä mainitun sidosyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemiseksi.

Ohje 3 – Lisätiedustelu ryhmien sisäisten mallien käyttöä koskevan hakemuksen tapauksessa

1.11. Kun haetaan lupaa käyttää ryhmän sisäistä mallia, sidosyritystä koskeva lisätiedustelu, jonka tekevät kyseistä yritystä valvovat, komission delegoidun asetuksen 2015/35 343 artiklan 2 kohdassa määritellyt osallistuvat valvontaviranomaiset, tulisi osoittaa ensin ryhmävalvojalle. Ryhmävalvojan tulisi välittää saamansa tiedustelu sidosyritykselle tai toimittaa tiedustelun tehneelle osallistuvalla valvontaviranomaisella asiaankuuluvat asiakirjat, jos ne on jo toimitettu ryhmävalvojalle.

1.12. Kun haetaan lupaa käyttää Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaista ryhmän sisäistä mallia, kaikkien komission delegoidun asetuksen 2015/35 347 artiklan 3 kohdassa määriteltyjen asianomaisten valvontaviranomaisten olisi voitava pyytää lisätietoja valvomaltaan sidosyritykseltä suoraan voidakseen arvioida, onko ryhmän sisäinen malli kyseisen sidosyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimukseen sovellettavien sisäistä mallia koskevien vaatimusten mukainen. Asianomaisen valvontaviranomaisen olisi tällöin ilmoitettava pikaisesti ryhmävalvojalle tällaisen lisätiedustelun tekemisestä.

Ohje 4 – Aikomus laajentaa ryhmien sisäisten mallien käyttöä koskevaa hakemusta

- 1.13. Hakiessaan lupaa käyttää ryhmän sisäistä mallia hakijan tulisi kuvata hakemuksessa – osana komission delegoidun asetuksen 2015/35 343 artiklan 5 kohdassa tai 347 artiklan 6 kohdassa kuvattua sisäisen mallin soveltamisalaa koskevia perusteluja – mahdollinen aikomuksensa laajentaa tulevaisuudessa sisäisen mallin soveltamisalaa sisällyttääkseen siihen ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaa varten ryhmävalvonnan piiriin kuuluvia sidosyrityksiä, joihin ei nykyisen hakemuksen mukaan sovelleta ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaan käytettävää sisäistä mallia.
- 1.14. Hakiessaan lupaa käyttää Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaista ryhmän sisäistä mallia hakijan tulisi kuvata hakemuksessa – osana sisäisen mallin soveltamisalaa koskevia perusteluja – myös mahdollinen aikomuksensa laajentaa tulevaisuudessa sisäisen mallin soveltamisalaa sisällyttääkseen siihen jonkin sellaisen sidosyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimuslaskennan, joka ei sisälly nykyiseen hakemukseen kyseisen yrityksen vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemisesta ryhmän sisäisen mallin avulla.

Ohje 5 – Tekniset määrytykset Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisten ryhmän sisäisten mallien käyttöä koskevan hakemuksen tapauksessa

- 1.15. Hakiessaan lupaa käyttää Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaista ryhmän sisäistä mallia hakijan tulisi ilmoittaa hakemuksessa selvästi, missä määrin ryhmän sisäisen mallin tekniset määrytykset saattavat poiketa toisistaan, kun sisäistä mallia käytetään ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaan ja sidosyritysten vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaan. Hakijan tulisi myös ilmoittaa seuraavat tiedot:
- a) ryhmän sisäisten liiketoimien käsittely sekä sidosyritysten vakavaraisuuspääomavaatimuksen ja mahdollisesti ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskennassa;
 - b) luettelo sisäisen mallin parametreista, jotka saatetaan asettaa eri tavoin ryhmän sisäisen mallin laskelmissa sen mukaan, lasketaanko ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimusta vai yksittäisen yrityksen vakavaraisuuspääomavaatimusta; ja
 - c) kuvaus ryhmälle ominaisista riskeistä, joilla on merkitystä ainoastaan ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskennassa.

2 luku: Mallin muutokset

Ohje 6 – Mallin muutokseen sovellettavan menettelyn kattavuus

- 1.16. Laatiessaan mallin muutokseen sovellettavaa menettelyä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että menettely kattaa kaikki asiaankuuluvat muutosten lähteet, jotka voisivat vaikuttaa sen vakavaraisuuspääomavaatimukseen, ja vähintään muutokset
- a) yrityksen hallintojärjestelmässä,
 - b) yrityksen sisäisen mallin käyttöä koskevien vaatimusten noudattamisessa,
 - c) yrityksen sisäisen mallin teknisten määritysten asianmukaisuudessa, sekä
 - d) yrityksen riskiprofiilissa.
- 1.17. Lisäksi yrityksen tulisi varmistaa, että mallin muutokseen sovellettavassa menettelyssä
- a) mainitaan, milloin sisäisen mallin muutosta on pidettävä merkittävänä tai vähäisenä ja milloin useat vähäiset muutokset yhdessä aiheuttavat merkittävän muutoksen.
 - b) määritellään sisäisen mallin muutoksia koskevat hallinnolliset vaatimukset, kuten muutosten sisäinen hyväksyntä, muutoksista tiedottaminen sekä muutosten dokumentointi ja validointi.
- 1.18. Sisäisen mallin muuttamisen menettelyn ei tulisi kattaa uusien ominaisuuksien lisäämistä sisäiseen malliin, kuten uusien riskien tai liiketoimintayksiköiden lisäämistä. Uusia ominaisuuksia tulisi voida sisällyttää sisäiseen malliin vain, mikäli siihen saadaan valvontaviranomaisten hyväksyntä sisäisten mallien hyväksymisprosesseja koskevien teknisten täytäntöönpanostandardien 7 artiklassa kuvatun menettelyn mukaan.
- 1.19. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ottaa huomioon, että sisäisen mallin parametrien päivitykset saattavat aiheuttaa muutoksia sisäiseen malliin.

Ohje 7 – Merkittävän muutoksen määritteleminen

- 1.20. Vaikka mallin muutoksen määrällinen vaikutus vakavaraisuuspääomavaatimukseen tai vakavaraisuuspääomavaatimuksen yksittäisiin osiin voi olla yksi indikaattoreista, joita vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys päättää käyttää merkittävien muutosten tunnistamiseksi, yrityksen tulisi laatia ja käyttää myös muita keskeisiä laadullisia ja määrällisiä indikaattoreita merkittävän muutoksen määrittelemiseksi.

Ohje 8 – Vähäisistä muutoksista ja vähäisten muutosten yhdistelmän aiheuttamista merkittävistä muutoksista ilmoittaminen

- 1.21. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ilmoittaa sisäisen mallin vähäisistä muutoksista valvontaviranomaisille neljännesvuosittain tai tarvittaessa useammin. Sisäisen mallin vähäiset muutokset tulisi ilmoittaa

yhteenvetoraportissa, jossa kuvataan muutosten määrälliset ja laadulliset vaikutukset sekä esitetään arvio siitä, mitkä ovat muutosten määrälliset ja laadulliset yhteisvaikutukset hyväksytyyn sisäiseen malliin.

- 1.22. Jollei valvontaviranomaisten kanssa toisin ole sovittu, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi käyttää vertailukohtana viimeisintä valvontaviranomaisten hyväksymää sisäistä mallia arvioidessaan, onko vähäisten muutosten yhdistelmä merkittävä muutos.

Ohje 9 – Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisten ryhmän sisäisten mallien muutoksia koskeva menettely

- 1.23. Kun kyseessä on Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukainen ryhmän sisäinen malli, osakasyrityksen ja sidosyritysten, jotka hakevat lupaa käyttää ryhmän sisäistä mallia yksittäisten vakavaraisuuspääomavaatimustensa laskemiseksi, tulisi laatia yksi yhteinen mallin muutosmenettely.
- 1.24. Osakasyrityksen ja sidosyritysten, jotka hakevat lupaa käyttää ryhmän sisäistä mallia yksittäisten vakavaraisuuspääomavaatimustensa laskemiseksi, tulisi varmistaa, että mallin muutosmenettelyyn sisältyy merkittävien ja vähäisten muutosten eritelmä ryhmän sekä kunkin sellaisen sidosyrityksen osalta, joka sisältyy hakemukseen ryhmän sisäisen mallin käyttämisestä niiden oman vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemiseksi.
- 1.25. Osakasyrityksen ja sidosyritysten, jotka hakevat lupaa käyttää ryhmän sisäistä mallia oman vakavaraisuuspääomavaatimuksensa laskemiseksi, tulisi varmistaa, että jokainen hakemukseen sisältyvän sidosyrityksen kannalta merkittävä muutos luokitellaan merkittäväksi muutokseksi muutosmenettelyssä.

Ohje 10 – Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisten ryhmän sisäisten mallien käytön ja kattavuuden laajentaminen

- 1.26. Yrityksen tulisi toimittaa hakemus seuraavista ryhmän sisäisen mallin laajennuksista ryhmävalvojalle noudattaen samaa prosessia, jota noudatetaan sisäisen mallin hyväksymisprosessia koskevien EIOPAn teknisten täytäntöönpanostandardien 7 artiklassa tarkoitetun sisäisen mallin merkittävän muutoksen yhteydessä:
- a) sellaisen sidosyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemisen laajennusta, jossa yritys kuuluu nykyisin ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaan käytettävän ryhmän sisäisen mallin soveltamisalaan mutta joka ei nykyisin käytä ryhmän sisäistä mallia vakavaraisuuspääomavaatimuksensa laskemiseksi;
 - b) laajennus, jonka tarkoituksena on ottaa huomioon uusia ominaisuuksia ryhmän tasolla; ja
 - c) laajennus, jonka tarkoituksena on ottaa huomioon uusia ominaisuuksia sellaisen sidosyrityksen tasolla, joka käyttää ryhmän sisäistä mallia vakavaraisuuspääomavaatimuksensa laskentaan, sekä jo sisältyvien

ominaisuuksien laajennus, joko ryhmän tasolla tai muiden sidosyritysten tasolla.

3 luku: Käyttötesti

Ohje 11 – Kannustaminen sisäisen mallin laadun parantamiseen

1.27. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että sisäistä mallia käytetään yrityksen riskienhallintajärjestelmässä ja päätöksentekoprosesseissa tavalla, joka kannustaa parantamaan sisäisen mallin laatua.

Ohje 12 – Käyttötesti ja sisäisen mallin muutokset

1.28. Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys parantaa sisäisen mallin laatua ja kun yrityksen hallitus on jo sisäisesti antanut hyväksyntänsä merkittävälle muutokselle, kyseisen yrityksen tulisi kyetä osoittamaan noudattavansa käyttötestiä, ja sen tulisi ottaa tällöin huomioon

- a) käyttötestin eri osat,
- b) hallintojärjestelmänsä eri käyttötarkoitukset

1.29. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi valvoa ja kyetä osoittamaan, että mahdollinen sisäisen mallin muutostarpeen havaitsemisen ja muutoksen konkreettisen toteuttamisen välinen viive on asianmukainen. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys hakee sisäiseen malliin merkittävää muutosta hyväksyntäjakson aikana, sen tulisi varmistaa, että sisäistä mallia käytetään asianmukaisesti sen päätöksentekoprosessissa.

Ohje 13 – Sisäisen mallin ymmärtäminen

1.30. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi harkita erilaisia tapoja varmistaa, että varmistaa hallinto-, johto- tai valvontaelimen ja sisäistä mallia päätöksentekoon käyttävien henkilöiden perehtymisen sisäiseen malliin.

1.31. Jotta voitaisiin arvioida sisäisen mallin ymmärtämistä yrityksessä, valvontaviranomaisten tulisi harkita hallinto-, johto- tai valvontaelimiin kuuluvien henkilöiden sekä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tosiasiallisesta toiminnasta vastaavien henkilöiden haastattelemista.

1.32. Lisäksi valvontaviranomaisten tulisi harkita hallituksen tai asianmukaisten päätöksentekuelinten kokouspöytäkirjojen dokumentoinnin tarkastamista arvioidakseen, miten vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys noudattaa käyttöttestivaatimuksia.

Ohje 14 – Päätöksenteon tukeminen

1.33. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa ja kyetä osoittamaan, että sisäistä mallia käytetään päätöksenteossa.

1.34. Varsinkin laskiessaan nimellistä vakavaraisuuspääomavaatimusta erillään pidettäville rahastoille vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen olisi noudatettava

komission delegoidun asetuksen 2015/35 81 artiklaa ja selitettävä, miten se varmistaa komission delegoidun asetuksen 223 artiklassa vaadittujen tulosten yhdenmukaisuuden.

Ohje 15 – Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisia ryhmän sisäisiä malleja koskevan käyttötestin erityispiirteet

1.35. Osakasyrityksen ja sidosyritysten, jotka hakevat lupaa käyttää Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaista ryhmän sisäistä mallia omien vakavaraisuuspääomavaatimustensa laskemiseksi, tulisi tehdä yhteistyötä varmistaakseen, että sisäisen mallin rakenne vastaa kyseisten yritysten liiketoimintaa. Niiden tulisi esittää näyttöä siitä, että sisäisen mallin hallintajärjestelmän mukaan

- a) niiden yksittäiset vakavaraisuuspääomavaatimukset lasketaan Solvenssi II -direktiivin 102 artiklan edellyttämällä tiheydellä ja aina kun se on päätöksenteon kannalta tarpeellista;
- b) ne voivat ehdottaa muutoksia ryhmän sisäiseen malliin, erityisesti niiden itsensä kannalta olennaisiin osiin tai niiden riskiprofiilissa tapahtuneiden muutosten vuoksi, ottaen huomioon yrityksen toimintaympäristö;
- c) sidosyritykset ymmärtävät sisäisen mallin riittävästi niiltä osin kuin sisäinen malli kattaa kyseisen yritysten riskit.

1.36. Hakiessaan lupaa käyttää ryhmän sisäistä mallia vakavaraisuuspääomavaatimustensa laskemiseksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tulisi varmistaa, että sisäisen mallin rakenne vastaa ryhmän ja sidosyritysten liiketoimintaa ja riskienhallintajärjestelmää, mukaan lukien tulosten tuottaminen, ja että nämä tulokset ovat riittävän hienojakoisia, jotta ryhmän sisäisellä mallilla voisi olla riittävä rooli yritysten päätöksentekoprosesseissa.

4 luku: Oletusten asettaminen ja asiantuntija-arviointi

Ohje 16 – Olennaisuus oletusten asettamisessa

1.37. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi oletuksia asettaessaan ja käyttäessään asiantuntija-arviointia ottaa huomioon erityisesti oletusten vaikutusten olennaisuus ja seuraavat oletusten asettamista ja asiantuntija-arviointia koskevat ohjeet.

1.38. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi arvioida olennaisuus ottaen huomioon sekä määrälliset että laadulliset indikaattorit ja äärimmäiset tappiotilanteet. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi arvioida tarkasteltavia indikaattoreita kokonaisvaltaisesti.

Ohje 17 – Oletusten asettamisen hallinta

- 1.39. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että aina oletuksia asetettaessa ja erityisesti käytettäessä asiantuntija-arvioita noudatetaan validoitua ja dokumentoitua prosessia.
- 1.40. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että oletukset johdetaan ja niitä käytetään johdonmukaisesti ajan kuluessa ja vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen eri osissa ja että ne sopivat käyttötarkoitukseensa.
- 1.41. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi hyväksyä oletukset niiden olennaisuudesta riippuen riittävän korkealla päättää oletuksista riittävän korkealla johtotasolla ottaen huomioon oletusten olennaisuuden, ja olennaisimmat oletukset aina hallinto -, johto- tai valvontaelimissä asti.

Ohje 18 – Viestintä ja epävarmuus oletusten asettamisessa

- 1.42. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että oletuksiin ja erityisesti näiden oletusten valintaa koskevaan asiantuntija-arvioon liittyvät prosessit pyrkivät vähentämään nimenomaan riskiä kaikkien näihin oletuksiin liittyvien eri roolien välisestä väärinymmärryksestä tai virheellisestä viestinnästä.
- 1.43. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi laatia virallinen ja dokumentoitu palauteprosessin olennaisen asiantuntija-arvion ja arviosta saatavien oletusten tuottajien ja käyttäjien kesken.
- 1.44. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi esittää läpinäkyvästi oletusten epävarmuuden sekä näihin liittyvän lopputulosten vaihtelun.

Ohje 19 – Oletusten asettamisprosessin dokumentointi

- 1.45. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi dokumentoida oletusten asettamisprosessi ja erityisesti asiantuntija-arvioiden käyttö tavalla, joka takaa prosessin läpinäkyvyyden.
- 1.46. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi sisällyttää dokumentointiin prosessin tuloksena saatavat oletukset ja niiden olennaisuus, prosessiin osallistuvat asiantuntijat, oletusten aiottu käyttötarkoitus ja niiden voimassaoloaika.
- 1.47. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi perustella oman näkemyksensä sekä käytetyt tietolähteet riittävän yksityiskohtaisesti, jotta sekä oletukset että prosessi ja oletusten valinnassa ja muiden vaihtoehtojen pois sulkemisessa käytetyt päätöksenteon kriteerit olisivat läpinäkyviä.
- 1.48. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että olennaisia oletuksia käyttävät henkilöt saavat selkeät ja kattavat kirjalliset tiedot näistä oletuksista.

Ohje 20 – Oletusten asettamisprosessin validointi

- 1.49. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että oletusten valinnan ja asiantuntija-arvioinnin käytön prosessi validoidaan.
- 1.50. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että oletusten ja erityisesti asiantuntija-arvioiden validointiprosessi ja -välineet dokumentoidaan.
- 1.51. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi seurata olennaisten oletusten muutoksia saataessa uusia tietoja, analysoida ja selittää nämä muutokset sekä se, miten toteutumat poikkeavat olennaisista oletuksista.
- 1.52. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi käyttää mahdollisuuksien mukaan asianmukaisia validointivälineitä, kuten stressi- tai herkkyytestausta.
- 1.53. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tarkastaa valitut oletukset tukeutuen riippumattomaan sisäiseen tai ulkopuoliseen asiantuntemukseen.
- 1.54. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulee havaita olosuhteet, joissa oletusten tulisi katsoa olevan väärää

5 luku: Menetelmien johdonmukaisuus

Ohje 21 – Johdonmukaisuuden tarkastamisen vaiheet

- 1.55. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että ennustetun todennäköisyysjakauman laskemiseksi käytettävät menetelmät ovat johdonmukaiset niiden menetelmien kanssa, joita käytetään arvostettaessa varoja ja velkoja vakaavaraisuustaseessa.
- 1.56. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tarkastaa johdonmukaisuus seuraavissa ennustetun todennäköisyysjakauman laskennan vaiheissa, jos ne ovat merkityksellisiä tarkasteltavana olevan mallin osan kannalta:
 - a) johdonmukaisuus siirryttäessä varojen ja velkojen vakavaraisuustaseeseen mukaisesta arvostamisesta sisäisen mallin vakavaraisuuspääoma-vaatimusten laskentaan;
 - b) sisäisessä mallissa arvostuspäivänä tehdyn varojen ja velkojen arvostamisen johdonmukaisuus suhteessa varojen ja velkojen arvostamiseen vakavaraisuustaseessa;
 - c) riskiennusteen, ja sen vaikutuksen ennustettuihin rahallisiin arvoihin, johdonmukaisuus suhteessa varojen ja velkojen vakavaraisuustaseessa arvostamisessa käytettyihin kyseisten riskien oletuksiin; sekä
 - d) ajanjakson lopussa tehtävän varojen ja velkojen uudelleen arvostamisen johdonmukaisuus suhteessa arvostuspäivän vakavaraisuustaseeseen.

Ohje 22 – Johdonmukaisuuteen liittyvät näkökohdat

1.57. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ottaa johdonmukaisuutta arvioidessaan huomioon ainakin seuraavat näkökohdat:

- a) varojen ja velkojen arvostamisessa vakavaraisuustaseessa sekä ennustetun todennäköisyysjakauman laskennassa sovellettavien vakuutusmatemaattisten ja tilastollisten menetelmien johdonmukaisuus
- b) kyseisten laskelmien lähtötietoina käytettävien tietojen ja parametrien yhdenmukaisuus; sekä
- c) kysekyseisten laskelmien taustalla olevien oletusten johdonmukaisuus, erityisesti sopimusperusteisia optioita ja taloudellisia takuita, tulevia johdon toimenpiteitä ja odotettavissa olevia tulevia lisäetuja koskevien oletusten johdonmukaisuus.

Ohje 23 – Johdonmukaisuuden arviointi

1.58. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi arvioida johdonmukaisuus säännöllisesti määrällisin perustein, mikäli tämä on mahdollista ja oikeasuhteista.

1.59. Johdonmukaisuutta arvioidessaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi

- a) havaita ja dokumentoida mahdolliset poikkeamat ennustetun todennäköisyysjakauman laskennan ja vakavaraisuustaseen varojen ja velkojen arvostamisen välillä;
- b) arvioida poikkeamien vaikutus sekä erikseen että yhdistettyinä;
- c) perustella se, etteivät poikkeamat johda ennustetun todennäköisyysjakauman laskennan ja vakavaraisuustaseen varojen ja velkojen arvostamisen väliseen epä johdonmukaisuuteen.

6 luku: Ennustettu todennäköisyysjakauma

Ohje 24 – Riskiprofilia koskevat tiedot

1.60. Varmistaakseen, että sisäisen mallin taustalla olevan ennustetun todennäköisyysjakauman tapahtumajoukko on kattava, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ottaa käyttöön prosesseja, joilla se voi ylläpitää riittävää ja ajantasaista tietoa riskiprofiilistaan.

1.61. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi erityisesti pyrkiä ylläpitämään tietoa riskitekijöistä ja muista ennustetun todennäköisyysjakauman taustalla olevien muuttujien käyttäytymistä selittävästä tekijöistä siten, että ennustettu todennäköisyysjakauma voi ilmentää kaikkia riskiprofiilin merkittäviä ominaisuuksia.

Ohje 25 – Ennustetun todennäköisyysjakauman kattavuus

- 1.62. Arvioidessaan ennustetun todennäköisyysjakauman laskentaan käytettävien vakuutusmatemaattisten ja tilastollisten tekniikoiden asianmukaisuutta [komission delegoidun asetuksen 2015/35 229 artikla] vakuutusyrityksen tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi pitää tärkeänä kriteerinä tekniikoiden tarjoamaa mahdollisuutta käsitellä riskiprofiilia koskevaa tietoa.
- 1.63. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi valita tekniikat, joiden tuottama ennustettu todennäköisyysjakauma on riittävän kattava kaikkien riskiprofiilin merkityksellisten ominaisuuksien huomioon ottamiseksi (komission delegoidun asetuksen 2015/35 229 artiklan e alakohta) ja päätöksenteon tukemiseksi (komission delegoidun asetuksen 2015/35 226 artikla).
- 1.64. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tarkastella komission delegoidun asetuksen 2015/35 229 artiklan g alakohdan nojalla tämän metodologisen arvioinnin osana ennustettuun todennäköisyysjakaumaan perustuvien estimoitujen tappiokvantiilien luotettavuutta.

Ohje 26 – Ennustetun todennäköisyysjakauman kattavuuden arviointi

- 1.65. Muodostaakseen käsityksen ohjeen 25 mukaisesti valvontaviranomaisten tulisi ottaa huomioon vähintään seuraavat seikat:
 - a) yrityksen riskiprofiili ja se, missä määrin ennustettu todennäköisyysjakauma ilmentää yrityksen riskiprofiilia;
 - b) vakuutusmatematiikan viimeaikainen kehitys ja yleisesti hyväksytty markkinakäytäntö (komission delegoidun asetuksen 2015/35 229 artiklan a alakohta);
 - c) ennustetun todennäköisyysjakauman kattavuuden tason osalta kaikki toimenpiteet, joita vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ottaa käyttöön varmistaakseen toimivansa kaikkien sisäisen mallin testien ja Solvenssi II -direktiivin 120–126 artiklassa säädettyjen vaatimusten mukaisesti;
 - d) tarkasteltavan riskin osalta tapa, jolla vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen valitsevat tekniikat ja sen laskema ennustettu todennäköisyysjakauma toimivat ennustetun todennäköisyysjakauman kattavuuden osalta vuorovaikutuksessa muiden sisäisen mallin soveltamisalaan kuuluvien riskien kanssa (komission delegoidun asetuksen 2015/35 232 artikla); sekä
 - e) tarkasteltavan riskin luonne, laajuus ja monimutkaisuus siten kuin siitä on säädetty Solvenssi II -direktiivin 29 artiklan 3 kohdassa.

Ohje 27 – Ennustetun todennäköisyysjakauman kattavuuden parantaminen

- 1.66. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että toimenpiteet, joilla lisätään ennustetun todennäköisyysjakauman kattavuutta, eivät heikennä

ennustetun todennäköisyysjakauman perusteella saadun tappiokvantiileja koskevan estimaatin luotettavuutta.

1.67. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi huolehtia siitä, ettei se käytä ennustetussa todennäköisyysjakaumassa sellaista perusteetonta kattavuutta, joka ei vastaa alkuperäistä tietoa yrityksen riskiprofiilista (ks. myös ohje 24).

1.68. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että ennustetun todennäköisyysjakauman kattavuuden lisäämisessä noudatettu metodologia vastaa menetelmiä, oletuksia ja tietoja koskevia tilastollisia laatuvaatimuksia (komission delegoidun asetuksen 2015/35 229, 230 ja 231 artikla). Mikäli tällaisten tekniikoiden yhteydessä käytetään asiantuntija-arviota, yrityksen tulisi ottaa huomioon oletusten asettamista ja asiantuntija-arviota koskevat asianomaiset ohjeet.

7 luku: Kalibrointi – approksimaatiot

Ohje 28 – Approksimaatioita koskevat tiedot äärimmäisissä tappiutilanteissa

1.69. Kun yritys käyttää approksimaatioita eikä suoraan viiteriskimittaa, sen tulisi kyseenalaistaa ja perustella approksimaatioilla saadun tuloksen luotettavuus ajan kuluessa ja äärimmäisissä tappiutilanteissa riskiprofiilinsa mukaisesti.

1.70. Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys käyttää analyttisiä suljettuja kaavoja kalibroidakseen pääomavaatimuksensa uudelleen sisäisestä riskimitasta viiteriskimitan mukaiseksi, sen tulisi erityisesti osoittaa, että kaavojen taustalla olevat oletukset ovat realistisia ja päteviä myös äärimmäisissä tappiutilanteissa.

Ohje 29 – Toisen taustamuuttujan käyttö

1.71. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys käyttää omasta perusvarallisuudesta eroavaa taustamuuttujan arvoa johtaakseen oman perusvarallisuuden arvon vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskemiseksi, sen tulisi osoittaa, että

a) se pystyy täsmäyttämään oman perusvarallisuuden ja taustamuuttujan välisen erotuksen ajankohtana $t=0$;

b) se ymmärtää oman perusvarallisuuden ja taustamuuttujan vaihdosta johtuvan eron kaikissa tilanteissa ajankohtaan $t=1$ saakka, erityisesti äärimmäisissä tappiutilanteissa, yrityksen riskiprofiilin mukaisesti.

Ohje 30 – Johdon toimenpiteet käytettäessä yhtä vuotta pitempää ajanjaksoa

1.72. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys valitsee sisäiseen malliinsa yhtä vuotta pitemmän ajanjakson, sen tulisi ottaa vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskennan yhteydessä huomioon johdon toimenpiteet ja varmistaa, että ne vaikuttavat vakavaraisuustaseeseen ajankohtien $t=0$ ja $t=1$ välillä.

8 luku: Voittojen ja tappioiden tarkastelu

Ohje 31 – Voiton ja tappion määritelmä

1.73. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi pitää voittoa ja tappiota muutoksina, joita tietyn ajanjakson aikana tapahtuu

a) omassa perusvarallisuudessa tai

b) muissa rahamäärissä, joita sisäisessä mallissa käytetään omassa perusvarallisuudessa tapahtuvien muutosten määrittämiseksi, kuten taloudellisen pääoman todellista muutosta.

Tämän vuoksi voittojen ja tappioiden tarkastelussa ei pitäisi ottaa huomioon muutoksia, jotka johtuvat oman varallisuuden lisäyksestä hankinnasta, oman varallisuuden takaisinmaksusta tai lunastuksesta sekä oman varallisuuden jakamisesta.

1.74. Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys käyttää sisäisessä mallissaan muuta muuttujaa kuin omaa perusvarallisuutta, sen tulisi käyttää tätä muuttujaa voittojen ja tappioiden tarkastelussa.

1.75. Yrityksen tulisi voittojen ja tappioiden tarkastelun kautta havaita, miten riskitekijöiden muutokset liittyvät ennustetun todennäköisyysjakauman taustamuuttujan liikkeisiin.

9 luku: Validointi

Ohje 32 – Validointiperiaatteet ja validointiraportti

1.76. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi laatia, toteuttaa ja pitää yllä kirjallisessa muodossa validointiperiaatteita, joissa määritellään vähintään,

a) mitä prosesseja ja menetelmiä sisäisen mallin validointiin käytetään ja mitkä ovat niiden päämäärät;

b) kuinka usein sisäisen mallin kunkin osan säännöllinen validointi suoritetaan ja mitkä olosuhteet laukaisevat ylimääräisen validoinnin;

c) ketkä henkilöt vastaavat kustakin validointitehtävästä; ja

d) mitä menettelyä noudatetaan siinä tapauksessa, että mallin validointiprosessissa havaitaan sellaisia sisäisen mallin ja päätöksentekoprosessin luotettavuusongelmia, joihin tulee puuttua.

1.77. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi dokumentoida validointiraporttiin validoinnin tulokset sekä validointianalyysin johtopäätökset ja seuraukset.

1.78. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi sisällyttää validointiraporttiin viittaus ohjeessa 42 mainittuihin validointiaineistoihin sekä prosessin pääosallistujien hyväksyntä.

Ohje 33 – Validointiprosessin laajuus ja tarkoitus

- 1.79. Määritellessään validoinnin tarkoitusta vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi eritellä selkeästi sisäisen mallin kunkin osan validoinnin täsmällinen tarkoitus.
- 1.80. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ottaa validoinnin laajuudessa huomioon sisäisen mallin osalta sekä laadulliset että määrälliset näkökohdat.
- 1.81. Arvioidessaan validoinnin laajuutta vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi arvioida sisäisen mallin eri osien validoinnin lisäksi validointia kokonaisuudessaan ja erityisesti lasketun ennustetun todennäköisyysjakauman asianmukaisuutta varmistaakseen, ettei lakisääteisen pääoman määrässä ilmene olennaista virhettä.

Ohje 34 – Olennaisuus validoinnissa

- 1.82. Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys käyttää olennaisuutta tehdäkseen päätöksen validointitoimien intensiteetistä, sen tulisi ottaa huomioon validoitavana olevan sisäisen mallin osan olennaisuus.
- 1.83. Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys päättää, miten sisäisen mallin osattulisi validoida asianmukaisesti, sen tulisi ottaa huomioon osien olennaisuus paitsi erikseen, myös yhdistettynä.
- 1.84. Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys määrittää validoinnin yhteydessä olennaisuuden, sen tulisi ottaa huomioon herkkyytestaus.

Ohje 35 – Validointiprosessin laatu

- 1.85. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi määrittää nykyisen validointiprosessin kaikki tunnetut rajoitukset.
- 1.86. Jos validointiprosessin kattamien osien validointiin liittyy rajoituksia, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tiedostaa ja dokumentoida ne.
- 1.87. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että validointiprosessin laadun arvioinnissa ilmoitetaan selvästi olosuhteet, joissa validointi on tehoton.

Ohje 36 – Validointiprosessin hallinnointi

- 1.88. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksellä tulisi olla käytössä suorittamansa validoinnin tulosten ilmoittamisen ja sisäisen raportoinnin hallinnointimekanismi.
- 1.89. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi muodostaa yrityksen sisällä validointiprosessin tuloksiin perustuva kokonaisnäkemys ja tiedottaa siitä sisäisesti.
- 1.90. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi määritellä ennalta kriteerit ratkaistakseen, pitäisikö validoinnin tulokset tai osa niistä saattaa laajemmin tietoon yrityksessä.

1.91. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi määritellä selvästi tapa, jolla validointiprosessin tulokset saatetaan laajemmin tietoon niin, että validointiprosessi pysyy riippumattomana sisäisen mallin kehittämisestä ja käytöstä.

Ohje 37 – Roolit validointiprosessissa

1.92. Jos tiettyihin validointiprosessiin sisältyviin tehtäviin osallistuu muita osapuolia kuin riskienhallintatoiminto, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että riskienhallintatoiminto täyttää Solvenssi II -direktiivin 44 artiklassa ja komission delegoidun asetuksen 2015/35 269 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetyn yleisen tehtävänsä, johon sisältyy velvollisuus varmistaa validointiprosessiin kuuluvien eri tehtävien loppuun saattaminen.

1.93. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi selvittää formaalisti kunkin osapuolen rooli validointiprosessissa.

Ohje 38 – Validointiprosessin riippumattomuus

1.94. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi osoittaa, että tarjotakseen objektiivisen haasteen sisäiselle mallille riskienhallintatoiminto varmistaa, että validointiprosessi toteutetaan riippumattomasti mallin kehittämisestä ja käytöstä. Yrityksen riskienhallintatoiminnossa tulisi varmistaa, että validointitehtävät asetetaan ja suoritetaan siten, että validointiprosessista tulee riippumaton ja se säilyy riippumattomana komission delegoidun asetuksen 2015/35 241 artiklan 2 kohdassa säädetyllä tavalla.

1.95. Päätäessään, mitkä osapuolet osallistuvat validointiprosessiin liittyviin tehtäviin, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ottaa huomioon yrityksen riskien luonne, laajuus ja monimutkaisuus, prosessiin osallistuvien henkilöiden toimenkuva ja osaaminen sekä se, miten taataan validointiprosessin riippumattomuus.

Ohje 39 – Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisten ryhmän sisäisten mallien validointiin liittyvät erityispiirteet

1.96. Osakasyrityksen ja sidosyritysten, jotka sisältyvät hakemukseen Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisen ryhmän sisäisen mallin käyttämisestä niiden vakavaraisuuspääomavaatimusten laskentaan, tulisi laatia yhdet yhteiset validointiperiaatteet, jotka kattavat sekä ryhmän että yksittäisen yrityksen validointiprosessin.

1.97. Osakasyrityksen ja sidosyritysten tulisi suunnitella sisäisen mallin validointiprosessi siinä yhteydessä, kun ne laskevat sekä ryhmän konsolidoidun vakavaraisuuspääomavaatimuksen että ryhmän sisäisen mallin käyttöä koskevaan hakemukseen sisältyvien sidosyritysten vakavaraisuuspääomavaatimuksen. Osakasyrityksen ja sidosyritysten tulisi esittää tämä suunnitelma selvästi ryhmän sisäistä mallia varten laatimissaan validointiperiaatteissa.

Ohje 40 – Validointivälineiden käyttö

- 1.98. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi harkita komission delegoidun asetuksen 2015/35 242 artiklassa tarkoitettujen välineiden käytön lisäksi määrällisiä tai laadullisia validointivälineitä.
- 1.99. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ymmärtää käyttämänsä validointivälineet ja valita tarkoituksenmukainen validointivälineistö, joka takaa validointiprosessin tehokkuuden. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ottaa validointivälineitä valitessaan huomioon ainakin seuraavat ominaisuudet:
- a) validointivälineiden ominaispiirteet ja rajoitukset;
 - b) luonne: validointivälineet voivat olla laadullisia, määrällisiä tai näiden yhdistelmä;
 - c) vaadittava tietämys: validointia suorittavilta henkilöiltä edellytettävän tietämyksen laajuus;
 - d) vaadittavat tiedot: ulkoista ja sisäistä validointia varten saatavilla olevien tietojen määrää tai tyyppiä koskevat mahdolliset rajoitukset;
 - e) validointisykli: sopivat validointivälineet jokaiselle keskeiselle oletukselle sisäisen mallin eri vaiheissa kehittämisestä sen toteutukseen ja käyttöön.
- 1.100. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi dokumentoida validointiraportissa, mitkä sisäisen mallin osat validoidaan kullakin validointivälineellä ja miksi kyseiset validointivälineet sopivat tiettyyn tarkoitukseen, kuvailemalla vähintään seuraavat asiat:
- a) validoitavana olevan mallin osan olennaisuus;
 - b) taso, jolla välinettä käytetään, yksittäisistä riskeistä, mallinnusryhmistä, vakuutus- ja sijoituskannasta ja liiketoimintayksiköistä kokonaistuloksiin;
 - c) kyseisen validointitehtävän tarkoitus;
 - d) validoinnin oletettu tulos.

Ohje 41 – Stressitestit ja skenaarioanalyysi

- 1.101. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi käyttää sisäisen mallin validoinnin osana stressitestejä ja skenaarioanalyysiä.
- 1.102. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että sen käyttämät stressitestit ja skenaarioanalyysi kattavat merkittävät riskit ja että niitä tarkkaillaan toistuvasti.

Ohje 42 – Validointiaineisto

- 1.103. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että valitut tiedot ja validointiprosessissa käytetty asiantuntija-arvio mahdollistavat sisäisen mallin tehokkaan validoinnin monenlaisissa eri tilanteissa, jotka ovat ilmenneet aiemmin tai voisivat mahdollisesti ilmetä tulevaisuudessa.

10 luku: Dokumentointi

Ohje 43 – Dokumentoinnin valvonnan menettelyt

1.104.Varmistaakseen komission delegoidun asetuksen 2015/35 243 artiklan 3 kohdan mukaisesti dokumentoinnin jatkuvan laadukkuuden vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksellä tulisi olla käytössään vähintään

- a) sisäisen mallin dokumentoinnin tehokas valvontamenettely,
- b) sisäisen mallin dokumentoinnin versionhallintamenettelyt,
- c) sisäisen mallin dokumentoinnin selkeä viitejärjestelmä, jota tulisi käyttää komission delegoidun asetuksen 2015/35 244 artiklan a alakohdassa vaaditussa asiakirjaluettelossa.

Ohje 44 – Menetelmien dokumentointi

1.105.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tuottaa dokumentointiaineisto, joka osoittaa riittävän yksityiskohtaisesti, että sisäisessä mallissa käytetyt menetelmät ja tekniikat ymmärretään yrityksessä perin pohjin ja joka sisältää vähintään seuraavat:

- a) taustalla olevat oletukset,
- b) kyseisten oletusten soveltuvuus yrityksen riskiprofiiliin,
- c) menetelmien tai tekniikoiden mahdolliset puutteet.

1.106.Dokumentoidessaan sisäisessä mallissa käytettyjen menetelmien taustalla olevaa teoriaa, oletuksia sekä matemaattista ja empiiristä perustaa Solvenssi II -direktiivin 125 artiklan kolmannen kohdan mukaisesti vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi sisällyttää dokumentointiin mahdollisuuksien mukaan menetelmien kehityksen olennaiset vaiheet sekä mahdolliset muut menetelmät, joita vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on harkinnut mutta päättänyt olla käyttämättä.

Ohje 45 – Olosuhteet, joissa sisäinen malli ei toimi tehokkaasti

1.107.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi sisällyttää dokumentointiin sisäisen mallin olennaisista puutteista laadittu yhteenveto, joka kootaan yhdeksi asiakirjaksi ja joka sisältää vähintään komission delegoidun asetuksen 2015/35 245 artiklassa tarkoitetut näkökohdat.

Ohje 46 – Dokumentoinnin tarkoituksenmukaisuus kohderyhmien kannalta

1.108.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi harkita sellaista sisäisen mallin dokumentointia, joka muodostuu useammasta kuin yhdestä sisäisen mallin dokumentointitasosta, jotka soveltuvat eri käyttötarkoituksiin ja eri kohderyhmille.

Ohje 47 – Käyttöohjeet tai prosessikuvaukset

1.109. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi laatia sisäisen mallin dokumentoinnin yhteydessä sisäisen mallin käyttöä koskevia oppaita tai prosessikuvauksia, joiden tulisi olla riittävän yksityiskohtaisia, jotta riippumaton asiantunteva kolmas osapuoli pystyisi käyttämään sisäistä mallia ja sen ohjelmistoja.

Ohje 48 – Mallin tulosten dokumentointi

1.110. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi säilyttää sisäisen mallin dokumentoinnin yhteydessä sellaiset mallin tulokset, joilla on merkitystä Solvenssi II -direktiivin 120 artiklan vaatimusten täyttämiseksi.

Ohje 49 – Ohjelmistojen ja mallinnusalojen dokumentointi

1.111. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi antaa dokumentoinnissaan tietoja sisäisen mallin käyttämisestä ohjelmistoista, mallinnusaloista ja laitteistojärjestelmistä.

1.112. Käyttäessään ohjelmistoja, mallinnusaloja ja laitteistojärjestelmiä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi antaa dokumentoinnissa riittävät tiedot, jotta niiden käyttö voitaisiin arvioida ja perustella ja jotta valvontaviranomaiset voisivat arvioida niiden asianmukaisuuden.

11 luku: Ulkoiset mallit ja tiedot

Ohje 50 – Ulkoiset tiedot

1.113. Ulkoisten tietojen luonteen vuoksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi kyetä osoittamaan ymmärtävänsä riittävästi sisäisessä mallissa käytettyjen ulkoisten tietojen erityispiirteet, kuten mahdolliset olennaiset muunnokset, uudelleenskaalaukset, kausiluontoisuus ja mahdolliset muut ulkoisille tiedoille ominaiset käsittelyt.

1.114. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi ainakin

- a) ymmärtää ulkoisten tietojen ominaisuudet ja rajoitukset tai muut erityispiirteet;
- b) kehittää prosesseja, joiden avulla tunnistetaan mahdolliset puuttuvat ulkoiset tiedot ja muut rajoitukset;
- c) ymmärtää approksimaatiot ja miten ulkoisen tiedon puuttuvia tai epäluotettavia havaintoja on käsitelty.
- d) kehittää prosesseja, joiden avulla tehdään oikea-aikaisia johdonmukaisuustarkistuksia, kuten vertailuja muihin asiaankuuluviin lähteisiin sikäli kuin niitä on kohtuullisesti saatavilla.

Ohje 51 – Ulkoisen mallin ymmärtäminen

- 1.115.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi kyetä osoittamaan, että ulkoisen mallin käyttöön osallistuvat osapuolet ymmärtävät riittävän yksityiskohtaisesti niiden kannalta merkitykselliset ulkoisen mallin osat, kuten oletukset sekä tekniset ja toiminnalliset osat.
- 1.116.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi kiinnittää huomiota erityisesti sellaisiin ulkoisen mallin osiin, jotka ovat sen riskiprofiilin kannalta merkityksellisiä.

Ohje 52 – Ulkoisen mallin ja ulkoisten tietojen valinnan tarkistaminen

- 1.117.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tarkistaa säännöllisesti perusteensa tietyn ulkoisen mallin tai ulkoisen tietoaineiston valintaan.
- 1.118.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi olla vakuuttunut siitä, ettei se ole liian riippuvainen yhdestä palveluntarjoajasta, ja sillä tulisi olla käytössä suunnitelmia, joilla vähennetään palveluntarjoajan virheistä johtuvia vaikutuksia.
- 1.119.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi kiinnittää huomiota ulkoisen mallin tai ulkoisten tietojen päivityksistä, joiden avulla yritys voi arvioida riskejään paremmin.

Ohje 53 – Ulkoisten mallien integrointi sisäisen mallin järjestelmään

- 1.120.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi kyetä osoittamaan, että tapa, jolla ulkoinen malli liitetään sisäisen mallin järjestelmään, on asianmukainen. Tämä sisältää tekniikat, tiedot, parametrit, yrityksen valitsemat oletukset sekä ulkoisen mallin tulokset.

Ohje 54 – Validointi ulkoisten mallien ja tietojen yhteydessä

- 1.121.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tehdä oma validointinsa sellaisille ulkoisen mallin oletuksille, jotka ovat sen riskiprofiilin kannalta merkityksellisiä, sekä prosessille, jolla ulkoinen malli ja ulkoiset tiedot liitetään sen omiin prosesseihin ja sisäiseen malliin.
- 1.122.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi arvioida ulkoiseen malliin saatavissa olevien ominaisuuksien tai optioiden valinnan tai valitsematta jättämisen asianmukaisuus.
- 1.123.Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi oman validointinsa osana ottaa huomioon asianmukaiset tiedot, erityisesti toimittajan tai muun kolmannen osapuolen tekemä analyysi, sekä varmistaa samassa yhteydessä vähintään, että
- a) validointiprosessin riippumattomuus ei vaarannu;

- b) tällaiset tiedot ovat johdonmukaisia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen laatiman validointiprosessin kanssa ja ne selostetaan selvästi validointiperiaatteissa;
- c) toimittajan tai muun kolmannen osapuolen tekemän analyysin epäsuora tai suora harhaisuus on otettu huomioon.

Ohje 55 – Dokumentointi ulkoisten mallien ja tietojen yhteydessä

- 1.124. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi varmistaa, että ulkoisten mallien ja tietojen dokumentointi täyttää dokumentointivaatimukset.
- 1.125. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tuottaa dokumentointiaineisto vähintään seuraavista asioista:
 - a) ulkoisen mallin ja ulkoisten tietojen osat, jotka ovat yrityksen riskiprofiilin kannalta merkityksellisiä;
 - b) ulkoisen mallin ja ulkoisten tietojen integrointi yrityksen omiin prosesseihin ja sisäiseen malliin;
 - c) ulkoisen mallin tietojen, erityisesti lähtötietojen, tai ulkoisen mallin tulosten integrointi yrityksen omiin prosesseihin ja sisäiseen malliin;
 - d) sisäisessä mallissa käytetyt ulkoiset tiedot sekä niiden lähde ja käyttötapa.
- 1.126. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys hyödyntää oman dokumentointinsa osana toimittajien ja palveluntarjoajien tuottamaa dokumentointiaineistoa, sen tulisi varmistaa, ettei tämä vaaranna sen kykyä täyttää dokumentointivaatimukset.

Ohje 56 – Yrityksen vastuu ulkoisten mallien ja tietojen yhteydessä

- 1.127. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi säilyttää vastuunsa sisäiseen malliinsa liittyvien velvollisuuksien täyttämistä ja niistä tehtävistä, joita ulkoisella mallilla tai ulkoisilla tiedoilla on sisäisessä mallissa, sekä mahdollisista muista vaatimuksista.

Ohje 57 – Palveluntarjoajien rooli ulkoisia malleja ja ulkoisia tietoja käytettäessä

- 1.128. Kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys päättää olla käyttämättä itse suoraan ulkoista malliaan, sen tulisi tehdä ulkoistamissopimus.
- 1.129. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi tehdä ulkoistamissopimus myös, kun se päättää antaa palveluntarjoajalle valtuudet suorittaa joitakin ulkoisiin tietoihin liittyviä tehtäviä.
- 1.130. Tehdessään ulkoistamissopimuksen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tulisi täyttää Solvenssi II -direktiivin 49 artiklan ja komission delegoidun asetuksen 2015/35 274 artiklasta johtuvat vaatimukset.

12 luku: Ryhmien sisäiset mallit – Kollegioiden toiminta

Ohje 58 – Sisäisen mallin soveltamisalan arviointi

1.131. Arvioidessaan sisäisen mallin soveltamisalan tarkoituksenmukaisuutta ryhmävalvojan, komission delegoidun asetuksen 2015/35 343 artiklan 2 kohdassa määriteltyjen muiden osallistuvien valvontaviranomaisten ja muiden valvontaviranomaisten, jotka kollegio on nimennyt komission delegoidun asetuksen 2015/35 344 artiklan 2 kohdan nojalla, tulisi tarkastella vähintään seuraavia seikkoja:

- a) sidosyritysten tärkeys ryhmässä ryhmän riskiprofiilin kannalta;
- b) ryhmän sidosyritysten riskiprofiili verrattuna ryhmän kokonaisriskiprofiiliin;
- c) mahdollinen ryhmän laatima siirtymäsuunnitelma mallin soveltamisalan laajentamiseksi myöhemmin ja tätä koskeva aikataulu;
- d) standardikaavan tai toisen hyväksytyn tai hyväksyttävänä olevan sisäisen mallin asianmukaisuus, jota käytetään tai jota on tarkoitus käyttää laskettaessa sisäisen mallin soveltamisalaan kuuluvan, vakuutus- tai jälleenvakuutustoimintaa harjoittavan sidosyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimus;
- e) standardikaavan tai toisen hyväksytyn tai hyväksyttävänä olevan sisäisen mallin asianmukaisuus, jota käytetään tai jota on tarkoitus käyttää laskettaessa ryhmään kuuluvan mutta ryhmän sisäisen mallin soveltamisalan ulkopuolella olevan vakuutus- tai jälleenvakuutustoimintaa harjoittavan sidosyrityksen vakavaraisuuspääomavaatimus.

1.132. Arvioidessaan, onko ryhmään kuuluvien sidosyritysten jättäminen sisäisen mallin soveltamisalan ulkopuolelle asianmukaista, edellisessä kohdassa tarkoitettujen valvontaviranomaisten tulisi arvioida, voisiko yritysten jättäminen soveltamisalan ulkopuolelle johtaa

- a) oman varallisuuden jakautumiseen virheellisesti yksittäisen yrityksen vakavaraisuuspääomavaatimusten perusteella eikä sen perusteella, mikä on yrityksen osuus ryhmän riskiprofiilista;
- b) epäjohtonmukaisuuksiin, jotka johtuvat sisäisen mallin käytöstä ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimuksen laskentaan ja siitä, että jokin ryhmään kuuluva sidosyritys käyttää standardikaavaa tai hyväksyttyä tai hyväksyttävänä olevaa eri sisäistä mallia vakavaraisuuspääomavaatimuksensa laskentaan;
- c) ryhmän ja ryhmään kuuluvien sidosyritysten riskienhallinnan puutteisiin, jotka johtuvat sisäisen mallin rajoitetusta soveltamisalasta; tai
- d) ryhmää koskevaan riskiprofiiliin nähden riittämättömään ryhmän vakavaraisuuspääomavaatimukseen.

Ohje 59 – Sisäistä mallia koskeva työsuunnitelma ryhmien sisäisten mallien arviointia ja hyväksymisprosessia varten

- 1.133. Ryhmävalvojan tulisi laatia muiden osallistuvien valvontaviranomaisten kanssa neuvoteltuaan sisäistä mallia koskeva työsuunnitelma ja tietojenvaihtoa koskevat säännöt, joita kyseisten viranomaisten on noudatettava ryhmien sisäisten mallien arvioinnissa ja hyväksymisprosessissa.
- 1.134. Ryhmävalvojan tulisi tarvittaessa päivittää sisäistä mallia koskeva työsuunnitelma muiden osallistuvien valvontaviranomaisten kanssa neuvoteltuaan.
- 1.135. Sisäisen mallin arvioinnin yhteydessä ryhmävalvojan tulisi varmistaa, että sisäistä mallia koskeva työsuunnitelma kattaa arvioinnin aikataulun, tärkeimmät vaiheet ja tuotokset. Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisen ryhmän sisäisen mallin tapauksessa ryhmävalvojan ja muiden asiaankuuluvien valvontaviranomaisten tulisi harkita erityisten säännösten sisällyttämistä keskinäisistä suhteistaan sisäistä mallia koskevaan työsuunnitelmaan. Ryhmävalvojan tulisi varmistaa, että sisäistä mallia koskevassa työsuunnitelmassa ainakin
- a) määrätään, milloin ja miten neuvotellaan komission delegoidun asetuksen 2015/35 343 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen muiden osallistuvien valvontaviranomaisten kanssa ja otetaan nämä mukaan arviointiin;
 - b) määrätään, milloin ja miten komission delegoidun asetuksen 2015/35 344 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut muut valvontakollegioon kuuluvat valvontaviranomaiset voivat osallistua arviointiin;
 - c) todetaan ensisijaiset arviointikohteet ottamalla huomioon sisäisen mallin soveltamisala, kunkin ryhmään kuuluvan sidosyrityksen erityispiirteet, ryhmän ja ryhmään kuuluvien sidosyritysten riskiprofiili sekä sisäisestä mallista saatavilla olevat asiaankuuluvat tiedot;
 - d) määrätään, milloin ja miten arviointiin osallistuvien valvontaviranomaisten suorittaman arvioinnin tulokset ilmoitetaan muille osallistuville valvontaviranomaisille.
- 1.136. Kun tehdään päätöstä Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisen ryhmän sisäisen mallin käyttöä koskevasta hakemuksesta, ryhmävalvojan tulisi muiden asianomaisten valvontaviranomaisten kanssa neuvoteltuaan varmistaa, että sisäistä mallia koskeva työsuunnitelma kattaa yhteisen päätöksen edellyttämien kaikkien vaiheiden ja suoritteiden vaatiman ajan siten kuin tästä säädetään ryhmän sisäisiä malleja koskevan yhteisen päätöksen tekoprosessista annetuissa EIOPAn teknisissä täytäntöönpanostandardeissa.

Ohje 60 – Prosessiin liittyvät ongelmat

1.137. Jos osallistuva valvontaviranomainen havaitsee merkittävän arviointiprosessia koskevan huolenaiheen, sen tulisi ilmoittaa asiasta ryhmävalvojalle ja muille osallistuville viranomaisille mahdollisimman pian.

Ohje 61 – Yrityksen toimitiloissa suoritettavat tehtävät yhteistarkastukset ryhmien sisäisiä malleja koskevan arvioinnin aikana

1.138. Ryhmävalvojan ja muiden osallistuvien valvontaviranomaisten tulisi kyetä esittämään pyyntöjä ja keskustelemaan siitä, milloin ja miten paikalla tehtäviä yhteistarkastuksia järjestetään, jotta ne voivat tarkastaa kaikki ryhmän sisäisen mallin arviointia koskevat tiedot ja varmistaa näin prosessin tehokkuuden.

1.139. Yrityksen toimitiloissa suoritettavaa tehtävää yhteistarkastusta pyytävien valvontaviranomaisten tulisi ilmoittaa ryhmävalvojalle tarkastuksen laajuus ja tarkoitus sekä ottaa tällöin huomioon tarkastuksen tavoitteet ja verrata niitä osallistuvien valvontaviranomaisten määrittelemään arviointiin.

1.140. Tämän jälkeen ryhmävalvojan tulisi ilmoittaa asiasta muille osallistuville valvontaviranomaisille, EIOPAlle ja tarvittaessa kollegion muille jäsenille ja osallistujille, joihin paikalla tehtävä yhteistarkastus saattaa vaikuttaa tai jotka saattavat olla kiinnostuneita osallistumaan tarkastukseen tai saamaan tiedon sen tuloksesta.

1.141. Kun yrityksen toimitiloissa suoritettavaa tehtävään yhteistarkastukseen osallistuvat valvontaviranomaiset on nimetty, niiden tulisi keskustella ja sopia siitä, mikä on tarkastuksen lopullinen laajuus, tarkoitus, rakenne ja tehtävänjako, sekä määrittää tarkastusta johtava taho.

1.142. Ryhmävalvoja tulisi pitää ajan tasalla paikalla tehtävän yhteistarkastuksen etenemisestä ja tuloksista.

1.143. Jos yrityksen toimitiloissa suoritettavaa tehtävää tarkastusta johtaa jokin muu valvontaviranomainen kuin ryhmävalvoja, sen tulisi toimittaa asiaankuuluva dokumentointiaineisto ryhmävalvojalle. Ryhmävalvojan tulisi toimittaa asiaankuuluva dokumentointiaineisto osallistuvien valvontaviranomaisten, muiden paikalla tehtävään yhteistarkastukseen osallistuvien valvontaviranomaisten sekä EIOPAn käyttöön. Ryhmävalvojan tulisi antaa muille kollegion jäsenille ja osallistujille luettelo saadusta dokumentointiaineistosta ja toimittaa näille asiakirjoja erikseen pyydettyä.

1.144. Yrityksen toimitiloissa tehdyn yhteistarkastuksen tärkeimmistä havainnoista laaditaan raportti, jonka perusteella tarkastusta johtavan valvontaviranomaisen tulisi keskustella osallistuvien valvontaviranomaisten kanssa tarkastuksen tuloksesta ja toimista, joihin sen perusteella on ryhdyttävä.

1.145. Ryhmävalvojan tulisi ilmoittaa muille kollegion jäsenille ja osallistujille tuloksesta ja toimista osana kollegiossa sovittua tietojenvaihtoa.

Ohje 62 – Ryhmien sisäisten mallien tarkastusta koskevien tietojen jakaminen

- 1.146. Tarkastukseen osallistuvien valvontaviranomaisten tulisi jakaa tietoja ja keskustella ryhmävalvojan ja muiden osallistuvien valvontaviranomaisten kanssa tärkeimmistä tuloksista, joita on saatu yrityksen toimitiloissa tehdyissä sisäisen mallin tarkastuksissa ja muissa sisäiseen malliin liittyvissä toimissa.
- 1.147. Tarkastukseen osallistuvien valvontaviranomaisten tulisi ilmoittaa ryhmävalvojalle ja muille osallistuville valvontaviranomaisille, mitä toimintatapaa ne ovat noudattaneet tarkastaessaan sisäisen mallin osia.
- 1.148. Jos tarkastukseen osallistuvat valvontaviranomaiset havaitsevat ilmoitusten perusteella merkittäviä eroja noudatetuissa toimintatavoissa, niiden tulisi keskustella ja sopia prosessista, jossa kehitetään yhdenmukaisia toimintatapoja, mikäli yhdenmukaistaminen katsotaan tarpeelliseksi.
- 1.149. Tarkastukseen osallistuvien valvontaviranomaisten tulisi harkita tietojen antamista sisäisen mallin osien tarkastuksiin käyttämistään välineistä ja tekniikoista muille osallistuville valvontaviranomaisille, jos ne pitävät sitä tarpeellisena.

Ohje 63 – Kolmannen maan valvontaviranomaisten osallistuminen ryhmien sisäisiä malleja koskevaan arviointiprosessiin

- 1.150. Ryhmävalvojan ja muiden osallistuvien valvontaviranomaisten tulisi päättää, pitäisikö kolmannen maan valvontaviranomaisia konsultoida ja mitä viranomaisia tällöin konsultoitaisiin.
- 1.151. Ennen kolmannen maan valvontaviranomaisen konsultointia ryhmävalvojan tulisi ryhtyä muiden osallistuvien valvontaviranomaisten tuella toimiin, joilla varmistetaan, että kolmannen maan valvontaviranomaisen lainkäyttöalueella annetut tietojen luottamuksellisuutta koskevat säännökset vastaavat Solvenssi II -direktiivistä johtuvia salassapitovaatimuksia.

Ohje 64 – Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaisten ryhmän sisäisten mallien merkittävien muutosten arviointi

- 1.152. Kun arvioidaan Solvenssi II -direktiivin 231 artiklan mukaiseen ryhmän sisäiseen malliin tehdyn merkittävän muutoksen hyväksymiseksi tehtyä hakemusta, ryhmävalvojan ja muiden asianomaisten valvontaviranomaisten tulisi päättää, siirtävätkö ne sidosyrityksen tasolla tehtyjen muutosten arvioinnin asianomaiselle valvontaviranomaiselle.

Ohjeiden noudattaminen ja raportointia koskevat säännöt

- 1.153. Tässä asiakirjassa on EIOPA-asetuksen 16 artiklan nojalla annettuja ohjeita. EIOPA-asetuksen 16 artiklan 3 kohdan mukaisesti toimivaltaisten viranomaisten ja finanssilaitosten olisi kaikin tavoin pyrittävä noudattamaan ohjeita ja suosituksia.

- 1.154.Toimivaltaisten viranomaisten, jotka noudattavat tai aikovat noudattaa näitä ohjeita, tulisi sisällyttää ne sääntely- tai valvontakehykseensä asianmukaisella tavalla.
- 1.155.Toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava EIOPAlle kahden kuukauden kuluessa näiden ohjeiden käännösversioiden julkaisemisesta, noudattavatko tai aikovatko ne noudattaa ohjeita, sekä noudattamatta jättämisen syyt.
- 1.156.Ellei vastausta saada määräaikaan mennessä, toimivaltaisten viranomaisten katsotaan jättävän ohjeet noudattamatta ja tieto siitä raportoidaan.

Tarkistusta koskeva loppusäännös

- 1.157.EIOPA tekee näihin ohjeisiin tarkistuksia.